

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาคนนั้นควรเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก เพราะเด็กปฐมวัยนับได้ว่าเป็นทรัพยากรและเป็นอนาคตของชาติ ซึ่งมีความสำคัญต่อครอบครัว สังคม และประเทศชาติ การจัดการศึกษาให้แก่เด็กจึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างเสริมและพัฒนาเด็กให้เจริญเติบโตตามวัยและเต็มศักยภาพ ทั้ง 4 ด้าน อันได้แก่ ด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคม สติปัญญา อีกทั้งยังเป็นการเตรียมความพร้อมในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ให้แก่เด็ก ความพร้อมทางการเรียนรู้ของเด็กนั้นเป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาได้โดยการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมให้แก่เด็ก โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เพศ วัย ความต้องการและความสนใจของเด็ก ซึ่งเด็กในวัยนี้สมควรกำลังพัฒนาอย่างรวดเร็ว จึงสมควรที่จะได้รับการสร้างเสริมให้เจริญงอกงามในด้านความคิด การเรียนรู้ที่เหมาะสม (กรมวิชา การกระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : 3) ซึ่งผลการศึกษาของ เขียวพา เดชะคุปต์ (2542 : 23 – 25) ได้ให้แนวคิดไว้ว่าการจัดการศึกษาควรเริ่มต้นในช่วงปฐมวัย ซึ่งเป็นช่วงที่สำคัญมาก ในการวางรากฐานบุคลิกภาพมนุษย์ และมีผลการศึกษาค้นคว้าที่สนับสนุนและบ่งชี้ว่าการพัฒนาคุณภาพของประชากรจำเป็นต้องเริ่มตั้งแต่ปฐมวัยซึ่งเด็กวัยนี้ควรได้รับการอบรมเลี้ยงดู ที่ถูกต้องและเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 6 ปี เพราะช่วงอายุดังกล่าวเป็นช่วงวิกฤติของมนุษย์ ซึ่งควรได้รับการส่งเสริมพัฒนาการทุก ๆ ด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา และบลูม (Bloom) ได้สรุปไว้ว่า เด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 8 ปี เป็นวัยแห่งพลังการเจริญเติบโตองงามสำหรับชีวิตและเป็นวัยที่สำคัญต่อการพัฒนาการทุก ๆ ด้านสำหรับทางด้านสติปัญญาของเด็กเมื่ออายุ 1 ปี จะพัฒนาร้อยละ 20 เมื่ออายุ 4 ปี จะพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 50% และเมื่ออายุ 6 ปี สติปัญญาของเด็กจะพัฒนาร้อยละ 75% (Bloom. 1964 : 75-80)

จากหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ได้กำหนดหลักการจัดประสบการณ์ไว้ดังนี้ จัดประสบการณ์การเล่นและการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเด็ก โดยองค์รวมอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นเด็กเป็นสำคัญ สนองความต้องการ ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล และบริบทของสังคมที่เด็กอาศัยอยู่ จัดให้เด็กได้รับการพัฒนาโดยให้ความสำคัญทั้งกับกระบวนการและผลผลิต จัดการประเมินพัฒนาการให้เป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่อง

และเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์ให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก (กรมวิชาการ. 2546 : 43) และโครงสร้างของหลักสูตรมีความยืดหยุ่น โดยมีปรัชญาการศึกษาปฐมวัยว่า “ การศึกษาปฐมวัย เป็นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 5 ปี บนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดู และการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติ และพัฒนาการของเด็กแต่ละคนตามศักยภาพ ภายใต้บริบทสังคม วัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคน เพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เกิดคุณภาพต่อสังคม ” หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยยังมุ่งเน้นในการพัฒนาการทั้ง 4 ด้านของเด็กอย่างครอบคลุม รวมทั้งการพัฒนาทางการพูดของเด็ก ซึ่งการพูดเป็นสิ่งสำคัญในการติดต่อสื่อสาร ดังนั้นการที่เด็กจะเรียนรู้ด้านการพูดนั้นจะต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ คือความสามารถที่จะเข้าใจคำพูดของผู้อื่น ต้องอาศัยความรู้เรื่องคำศัพท์ต่าง ๆ เป็นพื้นฐานทำนองเดียวกับที่ผู้ใหญ่ เรียนภาษาต่างประเทศก็ต้องรู้คำศัพท์มากพอสมควรจึงจะจับความได้ และอาจจะเข้าใจภาษาก่อนจะพูดได้ เด็กก็เช่นกันเด็กอาจเข้าใจทำทางจะพูด การกระทำแต่อาจไม่เข้าใจคำ ประโยคที่พูด ฉะนั้นเวลาพูด กับเด็กเด็กจะเงียบ แต่พอจะเข้าใจได้ว่าผู้พูดมีความเป็นมิตรหรือ โกรธเคืองในการพัฒนาความเข้าใจนั้น เด็กจะมีอาการตอบสนองต่อทั้งลีลาการพูดและสำเนียงที่เขาได้ยินในสภาพการณ์ต่าง ๆ เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำจากสถานการณ์ จากท่าทาง เช่น การยิ้ม เสียงที่พูด

จากผลการศึกษาของ บอสซาร์ด (Bossard. 1948 : 178) พบว่า เด็กและแม่จะติดต่อสื่อความหมายกัน ได้จากภาษาพูดของแม่ สีหน้า และท่าทางของแม่ ส่วนการรับรู้คำศัพท์ของเด็กในวัยต่าง ๆ มักขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความเฉลียวฉลาดของเด็ก และโอกาสที่เด็กจะได้เรียนรู้ ซึ่งไม่เพียงแต่จะเพิ่มจำนวนคำหาก แต่หมายถึง การเรียนรู้ความหมายของคำ นั้น ๆ ในแง่ที่ต่างออกไป จำนวนคำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้จะส่งผลถึงภาษาพูดของเด็ก และยังรวมไปถึงภาษาเขียนด้วย การใช้ถ้อยคำในการเขียนจะสะท้อนให้เห็นถึงจำนวนคำที่เด็กรู้จักและพูดได้ ดังนั้นความสำเร็จในการเขียนจึงขึ้นอยู่กับความสำเร็จทางการใช้ภาษาพูดด้วย การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยที่จะพัฒนาให้เด็กเป็นคนที่มีความรู้ มีความพร้อมในการพูดนั้นก็โดยการสร้างประสบการณ์ให้เด็กได้รับจากประสบการณ์จริงจากการร้องคาราโอเกะพร้อมกับการเรียน เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้จากการร้องคาราโอเกะ และการใช้ภาษาในการพูดได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับวัย (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2547 : 17 - 21)

คาราโอเกะเป็นวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีที่ถือกำเนิดขึ้นจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งคำว่า “คาราโอเกะ” เกิดจากคำ 2 คำในภาษาญี่ปุ่น คือ คำว่า “kara” มาจากคำว่า “karappo” มีความหมายว่า “ว่างเปล่า” และคำว่า “oke” ซึ่งแผลงมาจากคำว่า “orchestra” ในภาษาอังกฤษ หมายถึง ดนตรี ดังนั้น คาราโอเกะจึงหมายความถึงดนตรีที่ปราศจากเสียงร้อง ในปี ค.ศ. 1991 มีบทความในหนังสือพิมพ์ญี่ปุ่น ได้รายงานถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับคาราโอเกะว่า ในโรงเรียนอนุบาลครูได้นำไมโครโฟนมาใช้ในการบันทึกเสียงการเล่นดนตรี และมีจอโทรทัศน์ที่แสดงตัวหนังสือคำร้องของเพลงปรากฏด้านล่างของจอ (สมชาย พุ่มพิมล. 2543 : 23) ซึ่งคาราโอเกะเป็นระบบเสียงที่มีเสียงดนตรีที่เป็นที่นิยม ซึ่งสามารถแยกเสียงร้องกับดนตรี ซึ่งเมื่อมีเสียงพูด (ร้องเพลง) ส่วนที่บันทึกเสียงร้องเพลงจะถูกกลบออก (เสียงเพลงจะเงียบ) เพราะเสียงพูดจะเข้าไปแทนที่เสียงเพลงที่บันทึกไว้ในการบันทึกเสียงของคาราโอเกะ นอกจากนี้คาราโอเกะยังสามารถทำให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานและเรียนรู้ความคิดรวบยอดได้ง่ายและเร็วกว่าการเรียนการสอนตามปกติ เพราะคาราโอเกะเป็นสิ่งประดิษฐ์หรืออุปกรณ์ที่มีทั้งภาพและเสียง ผู้เรียนสามารถฟังทำนองเพลงและมองตัวอักษรซึ่งเป็นเนื้อร้องของเพลงจากด้านล่างของจอโทรทัศน์ พร้อมกับมองภาพประกอบเนื้อร้องใช้ปากร้องเพลงในขณะที่ร้องเพลงผู้เรียนอาจจะแสดงท่าทางประกอบการร้องเพลงของตนก็ได้ นับเป็นการใช้ประสาทสัมผัสหลาย ๆ ส่วนพร้อมกัน เป็นการจัดประสบการณ์ให้เด็กได้เรียนรู้หลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้ผู้เรียนตื่นตัวไม่รู้สึกเบื่อหน่าย และเรียนรู้ได้เร็วกว่าการเรียนการสอนตามปกติ (พรนิพา ปรีหะจินดา. 2542 : 5)

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 167) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ และช่วยให้อ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อน และเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ใช่เกิดจากความเข้าใจและการจดจำ กองวิจัยทางการศึกษา (2541 : 20) ได้ให้ความหมายทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญมากในการถ่ายทอดความรู้ ความนึกคิดและความเข้าใจให้ผู้ฟังเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดดังนั้นการพัฒนาทักษะการพูดจึงต้องใช้เวลาในการฝึกปฏิบัตินาน ต้องมีแรงจูงใจและเข้าใจความถนัดของนักเรียนซึ่งครูผู้สอนต้องมีความรู้แนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542 : 86) ได้กล่าวไว้ว่า

การพูด หมายถึง พฤติกรรมการติดต่อสื่อสาร กันระหว่างบุคคล ด้วยการใช้อ้อยคำ น้ำเสียง ภาษากาย อากัปกริยา ท่าทาง สีหน้า แววตา เพื่อถ่ายทอด ความรู้สึก ความคิด ความต้องการของผู้พูด ไปสู่ผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและตอบสนองได้ สวานนิต ยมาภย์ (2549 : 42) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด คือการใช้อ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกริยา ท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูด ให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการตอบสนอง และพรสวรรค์ สีป้อ (2550 : 163) ได้ให้ความหมายการพูดไว้ว่า การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง

การพูดเป็นการสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยใช้น้ำเสียง เพื่อสื่อความหมายไปให้ผู้ฟังรู้หรือเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิดหรือความต้องการของตน และสำหรับเด็กปฐมวัย การพูดเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิด หรือความต้องการของตนให้ผู้อื่นได้ทราบ

โรงเรียนบ้านหัวขัว เป็นโรงเรียนหนึ่งในอำเภอกันทรวิชัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษามหาสารคามเขต 1 จังหวัดมหาสารคาม ที่มีเด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ใช้ภาษาในการพูดสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจยังไม่ได้โดยเด็กส่วนมากพูดภาษาท้องถิ่น จากการพูดคุยกับเด็ก เด็กไม่สามารถสนทนาโต้ตอบหรือเล่าเป็นเรื่องราวของตนเองเป็นภาษากลางได้ พูดประโยคยาว ๆ ไม่ได้ บอกความต้องการของตนเองไม่ได้ เช่น หัวขัว ปวดปัสสาวะ เป็นต้น และทางโรงเรียนได้ใช้แบบประเมินพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัยในด้านการพูด (หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2552 : 12) เพื่อประเมินพฤติกรรมและความสามารถด้านการพูดของเด็ก ปรากฏว่า ในรอบปีที่ผ่านมามีปีการศึกษา 2552 และ 2553 เด็กไม่ผ่านการประเมินการพูดคิดเป็นร้อยละ 76 และ 74 ตามลำดับ จึงเป็นเหตุให้เด็กปฐมวัยของโรงเรียนนี้มีปัญหากับครูผู้สอนในเรื่องการพูด ทั้งนี้เด็กปฐมวัยไม่ได้รับการเตรียมความพร้อม โดยเฉพาะเด็กที่อยู่ตามชนบทเป็นเด็กที่ไม่ค่อยพูดภาษาไทยแต่จะพูดภาษาท้องถิ่นของตนตามผู้ปกครอง จึงทำให้เป็นปัญหาหนึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับชั้นเด็กปฐมวัย เนื่องจากขาดความพร้อมทางภาษา นอกจากนั้นปัญหานี้อาจจะส่งผลกระทบต่อคุณภาพทางการศึกษาและคุณภาพชีวิตของประชากรด้วย (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : 3) ซึ่งครูผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญ ที่จะต้องหาแนวทางแก้ไข และกิจกรรมที่จะพัฒนาความสามารถในการพูดของเด็ก ได้ดีก็คือ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะ เพราะเป็นกิจกรรมที่มีสื่อกระตุ้นให้เด็กได้แสดงออก ในด้านการพูด ซึ่งจะส่งผล

ให้เด็กได้ใช้การพูดเป็นเครื่องมือแสดงความคิดและการสื่อสาร ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

จากสภาพและปัญหาดังกล่าว เด็กปฐมวัยจำนวนมากที่ไม่ได้รับการเตรียมความพร้อม โดยเฉพาะเด็กที่อยู่ตามชนบทเป็นเด็กที่ไม่ชอบพูดภาษาไทยแต่พูดภาษาท้องถิ่นของตนตามผู้ปกครองจึงทำให้เป็นปัญหาหนึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับชั้นปฐมวัย เนื่องจากขาดความพร้อมทางภาษา นอกจากนี้อาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพทางการศึกษาดังนั้นผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอนจึงมีความสนใจที่จะศึกษาและพัฒนาทักษะทางด้านภาษาของนักเรียนในระดับปฐมวัย โดยใช้คาราโอเกะเป็นสื่อการสอนเนื่องจากเด็กในระดับปฐมวัยชอบการร้องเพลงอีกทั้งคาราโอเกะจึงช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเกิดการเรียนการร้องเพลงสนุกสนาน และเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีต่อจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ มีทักษะการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ที่โรงเรียนบ้านหัวขัว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 จำนวนนักเรียน 13 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ ๆ ละ 5 วัน วันละ 60 นาที
3. เนื้อหาสาระการเรียนรู้ แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2
4. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
 - 4.1 ตัวแปรอิสระ คือ การจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2
 - 4.2 ตัวแปรตาม ทักษะการพูด ด้าน
 - 4.2.1 การออกเสียงสำเนียงถูกต้องชัดเจน
 - 4.2.2 ความคล่องแคล่วในการพูด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คาราโอเกะ หมายถึง คนตรีที่ใช้สำหรับประกอบการร้องเพลง โดยมีเนื้อร้องที่ออกเสียงตามเนื้อเพลงอย่างถูกต้องเหมาะสมกับเด็กปฐมวัยที่เน้นการออกเสียงและการพูด พยัญชนะต่าง ๆ คือเพลง 1.เพลง ตา-มีไว้คู่ 2. เพลงร่างกายของเรา 3. เพลงอาบน้ำ 4. เพลงนิ้วทั้งสิบเจอกัน 5. เพลงนี้ นุ่น โนน 6. เพลงโรงเรียนน่าอยู่ 7. เพลงโรงเรียนของเรา 8. เพลงมาโรงเรียน 9. เพลงสวัสดี 10. เพลงเข้าแถว 11. เพลงคำรวจ 12. เพลงทหารของชาติ 13. เพลงลูกมาชานา 14. เพลงคนขอเทศบาล 15. เพลงชานา 16. เพลงนอน 17. เพลงสัตว์บก สัตว์น้ำ 18. เพลงนกกระจิบ 19. เพลงทะเลแสนงาม 20. เพลงกระดาษ
2. ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะคำควบกล้ำ หรือตัวสะกด ดังนี้
 - 2.1 การออกเสียงสำเนียงที่ถูกต้องชัดเจน หมายถึง สามารถออกเสียง คำควบกล้ำ หรือตัวสะกดที่มีพยัญชนะตัว ร ล และ สระ -อี-อ, -อี-ย ได้
 - 2.2 ความคล่องแคล่วในการพูด หมายถึง สามารถพูดออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างสบาย ราบรื่น มีความต่อเนื่องและมีความสม่ำเสมอในการพูด
3. เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี กำลังศึกษาชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหัวขัว อำเภอกันทรวิชัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555

4. **ประสิทธิภาพ** ตามเกณฑ์ 80 / 80 หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพด้านกระบวนการและประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ที่ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนถึงระดับเกณฑ์ที่คาดหวังไว้ โดยกำหนดเกณฑ์ไว้เป็น 80/80 ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย 80 จากกระบวนการการเรียนรู้ โดยใช้การพัฒนาการจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยคิดจากคะแนนของนักเรียนทุกคนจากการประเมินทักษะการพูดหลังการจัดประสบการณ์ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้คาราโอเกะ

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย 80 จากผลการประเมินทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังเรียนด้วยแบบประเมินทักษะการพูด

5. **พฤติกรรมของนักเรียน** หมายถึง พฤติกรรมทำให้ความสนใจใคร่รู้และกระตือรือร้นของนักเรียนต่อการจัดประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ เพื่อเสริมสร้างทักษะการพูด ของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ในด้านการร้องเพลงคาราโอเกะด้วยตนเองและการร้องร่วมกับเพื่อน และการแสดงท่าทางประกอบเพลงคาราโอเกะอย่างสนุกสนาน โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. โรงเรียนมีแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยด้วยการจัด กิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คาราโอเกะ
2. ครูผู้สอน สามารถจัดประสบการณ์ไปพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะ ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. นักเรียนระดับชั้นปฐมวัยมีการพัฒนาทักษะการพูด ที่เหมาะสมกับวัย